

Reconeixement al diàleg interreligiós

▶ Aquest any, entre les concessions de la Creu de Sant Jordi que atorga el Govern de la Generalitat, n'hi ha tres significatives de caire religiós. S'ha concedit aquest guardó al sacerdot Josep Maria Aragonès i Rebollar pel seu compromís cívic i la seva activitat espiritual, exercida especialment a Torrelavit i el Penedès. També s'ha concedit la Creu al Grup de Treball Estable de Religions (GTER), format per diversos grups religiosos presents al nostre país, que ja ha complert deu anys d'activitat fomentant el diàleg i la convivència interreligioses a Catalunya; i a la comunitat benedictina femenina del Monestir de Sant Daniel de Girona.

GLOSSA

Retorn confiat

Un vespre entre setmana. Celebració de l'eucaristia en una església parroquial, convocats pel record i el desig de pregar per una senyora que, després de cinquanta-set anys de vida i d'una malaltia inexorable, ha retornat a Déu Pare. Ella ja no hi és físicament. Resta entre els presents, però, el record d'una vida amb tantes situacions viscudes en comú, amb les estones i els afany compartits en els bons moments i en les dificultats, amb les paraules pronunciades i acollides, amb els silencis plens de sentit.

En mi, personalment, resta el record de les converses dels darrers temps, quan anava a portar-li l'Eucaristia. El record d'aquella dona de diàleg amè, conscient de la malaltia i del moment que vivia. El recorria amb pau, pacíficament, confiant en el Déu vers el qual anava. Agraïda amb la família, amb els amics i amb tots els qui l'atenien i en tenien cura. Estimava Déu amb una fe arrelada que projectava en un desig esperançat. Em deïa en una ocasió: «No sé com és el lloc on vaig, però hi vull anar caminant en pau, confiant en Déu perquè sé que sóc a les seves mans. Ho visc així». Ho vivia i ho testimoniava. Va estimar i es va sentir estimada perquè estimava la vida i

les persones. Així, també, s'estima Déu. El traspàs d'una persona propera, el dolor, el sentiment d'absència, l'enyor de la seva proximitat ens han d'apropar a la pau, ens han d'omplir de pau. Déu és Déu d'amor —de l'amor del qual ens examinaran el darrer dia— i ens demana que ens posem confiadament a les seves mans, que ens sentim en les seves mans. «Tant si vivim com si morim som del Senyor» (Rm 14,8). Viure per al Senyor i així, un dia, morir per al Senyor.

Testimonis com aquests ens haurien d'ajudar en el nostre pelegrinatge per la terra fins que un dia, seguint Jesús, el Ressuscitat, ens retrobem amb tots aquells i aquelles que hem estimat i ens han precedit a la casa del Pare del Cel. Trobar-nos amb Déu Pare per, junts, lloar-lo, agrair-li el do de la vida, el que ens ha posat a l'abast, la companyia de les persones que han fet camí amb nosaltres. I, fins que arribi aquest dia, seguir Jesús estimant en la llibertat, amb la pau i l'amor dels fills i les filles de Déu. Fidels, també, al testimoni de molts dels qui ens han precedit, com aquesta senyora que caminava en pau cap a Déu.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Una atmosfera d'amor

És freqüent escoltar que resulta difícil definir el que és l'Església. Sens dubte les nostres paraules sempre es queden curtes, quan es tracta de definir el misteri cristià. Perquè l'Església realment és misteri, forma part del que Jesucrist ens ha revelat, i no és fàcil explicar, amb el nostre llenguatge i la nostra lògica, l'obra i el do que Déu ens ofereix. Per això la mateixa Sagrada Escripura, la teologia i la predicació fan servir tan freqüentment imatges i figures.

L'Església que neix i reneix en la Pasqua és com un ecosistema. Els biòlegs ens han ensenyat que existeixen espais en els quals les condicions de vida afavoreixen i fan possible que creixin determinats éssers vius: les característiques de la terra, el grau d'humitat i, sobretot, les condicions atmosfèriques, l'aire, l'exposició a la llum, el vent, la temperatura, determinen una vegetació i fins i tot una fauna pròpies, que en un altre lloc no es podrien donar. I, el que és més curiós, els éssers vius que hi creixen uns als altres es recolzen en un intercanvi, una simbiosi, que afavoreix el creixement de cadascun i del conjunt.

L'Església és un microclima d'amor en expansió.

Diem «micro»-clima, sense prejudicar si l'Església és petita o gran en grandària. Estadísticament sí ho és. Però de vegades els límits sociològics no coincideixen amb els límits reals. Ara bé, l'Església sí que és petita respecte del poder d'un món, que marca eficaçment el ritme de la història. Per això li podem anomenar «micro»-humanitat...

L'Església és un espai de vida, un ecosistema, una atmosfera que es respira, una companyia de mutu sosteniment.

El primer que veiem en descobrir un espai biològic propi és que el seu origen no està en un o un altre dels factors materials o físics, ni en algun dels éssers vius que el componen, sinó en la disposició i combinació d'uns i altres, «que la casualitat» o «la Providència» hi ha col·locat. Aplicant la imatge a l'Església, diem que ella és resultat, no de la decisió d'uns quants o de cadascun de nosaltres, sinó que neix de la voluntat de Jesucrist. És ell qui ha creat aquest espai de vida, i el sosté viu, amb el clima i l'atmosfera que emana constantment d'Ell, és a dir, el seu amor, el seu Esperit.

Quan ens diu Jesús «romaneu en el meu amor», ens vol transmetre exactament això: «no us aparteu de l'atmosfera, del clima, de la temperatura, que he creat».

—Fora de l'àmbit del seu amor trobem la mort, no podem respirar, ni trobem els elements essencials per seguir vivint.

—No solament morim, sinó que tampoc donem o rebem vida als altres éssers vius, els nostres germans.

—I no consisteix solament a respirar, sinó també a treballar activament, perquè la nostra presència reanima la xarxa de vida, de la qual es beneficia el conjunt, la comunitat.

De vegades l'habilitat tècnica crea artificialment ecosistemes, encara que no tenen la bellesa dels que són merament naturals. Però «l'ecosistema» d'amor, que és l'Església, no es pot fabricar amb el nostre enginy. Hom el troba com un tresor o una perla. No cal fer més que adquirir-ho, fer-lo propi i endinsar-se en ell, per gaudir-hi i col·laborar en el seu creixement.

Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

SEBASTIÀ TALTAVULL

La Primera Comunió

Avui diumenge molts nens i nenes rebran la Primera Comunió. En aquest dia tan important, el bisbe Sebastià Taltavull, president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi, dóna un missatge als pares: «Que estimin molt els seus fills i, com a signe d'aquesta estimació, que vetllin el seu creixement cristià fins que arribin a la fe adulta. Que els ensenyin a pregar, però fent-ho primer ells i amb aquella tendresa que té més en compte el testimoni que les paraules.»

Quin és el paper dels pares?

Els pares són els primers educadors de la fe dels seus fills. És cert que Déu també ofereix altres camins i mitjans quan la família és indiferent o no ajuda. Aleshores, la comunitat cristiana col·labora de moltes maneres perquè no hi hagi un buit educatiu i ofereix, entre altres mitjans, una catequesi progressiva adaptada a cada edat, des de la infància fins a l'adulesa. La formació dels adults és prioritària per poder assegurar el creixement cristià de tots.

Com valoreu el treball en catequesi que heu fet al llarg d'aquests anys?

Com una excel·lent oportunitat per ajudar a fer camí, i fer camí junts, en comunitat, però sobretot com quelcom que m'ha ajudat sempre personalment a exercir el meu ministeri pastoral.

Com ha canviat la manera de transmetre la fe?

Ha canviat el concepte de persona, de família i de societat; han canviat el llenguatge i els mitjans de comunicació; la fe ha perdut rellevància social i la seva proclamació pública troba resistència. Avui cal el testimoni personal i un tipus de transmissió cordial que assegurin processos de creixement. Hem d'estar molt atents i ser creatius; això sí, des d'una fe ferma en Jesucrist i la confiança de comptar amb una comunitat cristiana de referència.

Òscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Pels qui no saben pregar

Senyor, ajuda els homes i les dones que voldrien pregar, però no ho saben fer.

Accepta el seu desig de pregar com si fos una pregària. Escolta el seu silenci i vés a trobar-los al seu desert.

Tu vas portar el teu poble fora del desert, i li vas mostrar la terra promesa. Tu, Senyor de l'univers, rei dels reis.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

No hay un modelo ideal de custodia

He llegido a la conclusión de que no hay un modelo ideal de custodia de los hijos de padres separados. La custodia compartida puede funcionar muy bien para un niño y ser pésima para otro. Depende

de múltiples variables: la personalidad y estado mental de los padres, la calidad de las relaciones padres-hijos, el grado de enojo y de cooperación entre los padres, la edad de los hijos, el temperamento y flexibilidad de cada niño...

A todo lo cual hay que añadir un factor importante que quiero resaltar: los padres han de estar dispuestos a tener las mismas pautas educativas y mantener las mismas rutinas con los niños cada vez que estén a cargo de uno de ellos. Por ejemplo, un niño no se puede acostar a las ocho con un progenitor y a las diez con el otro, o comer con cubiertos cuando esté con un padre y con los dedos cuando esté con el otro, o dormir con un progenitor en su cama y solo en su habitación cuando le toque con el otro.

Todo dependerá fundamentalmente de la capacidad de entendimiento que tengan entre sí los padres. «Pero si antes no se ponían de acuerdo en nada, ¿cómo podrán hacerlo ahora?», puede usted argumentarme. Y con razón. Porque aquí está el talón de Aquiles de la custodia compartida: que ya no estaban de acuerdo antes. Si la relación entre ellos hubiese sido buena, no se habrían separado, ¿no le parece? Por eso, un psiquiatra norteamericano, Donald Bloch, dice: «Una pareja capaz de manejarse adecuadamente con un proceso de divorcio debería, en principio, tener un excelente matrimonio.»

Dr. Paulino Castells

(Crecer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

María, Madre de la Misericordia

No es infrecuente hoy que un sufrimiento humano, próximo o de escala universal, nos una en el dolor. Anhelamos que se encuentren soluciones a tanta dolencia. Oímos la reiterada voz del Papa, contemplamos sus gestos de misericordia, compartimos su oración y escuchamos su palabra: «Sabemos que la vida que vivimos en el amor misericordioso de Dios es más fuerte que el sufrimiento.»

Ante nosotros se abre un gran reto: ser un grano de la playa o una gota del océano. Ser grano-simiente entregado en el surco, que en Jesucristo da mucho fruto y toma parte en un huerto frondoso.

Hoy se nos pide ser testimonios de la misericordia de un Dios que es Amor. «Él vive entre los ciudadanos promoviendo la solidaridad, la fraternidad, el deseo de bien, de verdad, de justicia». Caminar mostrando al Señor que pasa derramando amor. «Sed misericordiosos, como el Padre es misericordioso» (Lc 6,36).

«Es el tiempo de retornar a lo esencial para hacernos cargo de las debilidades y dificultades de nuestros hermanos», nos dice Francisco. Todos estamos convocados. Sea con pequeños gestos cotidianos de cercanía o con la entrega de toda la vida.

Que la dulzura de la mirada de la Madre de la Misericordia nos acompañe.

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

11. **Dilluns** (■ Lleida) (litúrgia hores: 2a setm.) [Ac 16, 11-15 / Sl 149 / Jn 15,26-16,4a]. Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida. Sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978); sant Felisa, mr.
12. **Dimarts** [Ac 16,22-34 / Sl 137 / Jn 16,5-11]. Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats mrs. a Roma; sant Pancraç (s. III-IV), mr. romà. Sant Domènec de La Calzada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports. Beat Francesc de Siena, prev. servita.
13. **Dimecres** [Ac 17,15.22-18,1 / Sl 148 / Jn 16,12-15]. Mare de Déu de Fátima (Portugal). St. Pere Regalat, rel. franciscà; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. cong. del Sagrat Cor de Betharram; santa Maria-Dominica Mazzarello, vg., fund. salesianes (FMA, 1872).
14. ■ **Dijous** [Ac 1,15-17.20-26 / Sl 112 / Jn 15,9-17]. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Ac 1,15-26). Santa Gemma Galgani, vg. seglar; sant Pasqual I, papa.
15. **Divendres** [Ac 18,9-18 / Sl 46 / Jn 16,20-23a]. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb María de la Cabeza, patró de la pagesia. St. Torquat, bisbe de Guadix i mr.; Sta. Joana de Lestonnac, rel. viuda, fund. Companyia de Maria, de Bordeus (ODN, 1607); St. Eufraasi, bisbe i mr. (també es pot celebrar l'endemà, dia 16).
16. **Dissabte** [Ac 18,23-28 / Sl 46 / Jn 16,23b-28]. Sant Honorat, bisbe, patró dels fornors o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió; sant Simó Stock, prev. carmelità; sant Germer, bisbe.
17. **† Diumenge vinent**, l'Ascensió del Senyor (lit. hores: 3a setm.) [Ac 1,1-11 / Sl 46 / Ef 4,1-13 (o bé: Ef 1, 17-23) / Mc 16,15-20]. Sant Pasqual Bailón (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics. Santa Restituta, vg.

DIUMENGE VI DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,25-26.34-35.44-48)

Així que Pere entrà, Corneli sortí a rebre'l i es prosternà als seus peus. Pere el féu aixecar dient-li: «Posa't dret, que jo sóc home, igual que tu». Llavors Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui». Mentre Pere deia això, l'Esperit Sant vingué sobre tots els qui escoltaven la seva predicació. Els jueus creients que havien vingut amb Pere s'estranyaren molt en veure que el do de l'Esperit Sant era vessat fins i tot sobre els qui no eren jueus. De fet, els sentien parlar en llenguatges misteriosos i proclamar les grandeses de Déu. Llavors Pere digué: «¿Qui pot excloure de l'aigua del baptisme aquests que han rebut l'Esperit Sant igual que nosaltres?» Tot seguit manà que els bategessin en el nom de Jesucrist. Després li pregaren que es quedés amb ells uns quants dies.

▶ Salm responsorial (97)

R. *El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la salvació.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç sagrat / han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contemplen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra, / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

Jesús anuncia als apòstols l'enviament de l'Esperit. Pintura del Duccio (Escola de Siena, s. XIII)

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 4,7-10)

Estimats meus, hem d'estimar-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu. Tothom qui estima és fill de Déu: ha nascut d'ell i el coneix. Els qui no estimen no coneixen Déu, perquè Déu és amor.

Hem vist clarament l'amor que Déu ens té quan ell ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell. L'amor és això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer d'estimar-nos, tant, que ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 15,9-17)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo us estimo tal com el Pare m'estima. Manteniu-vos en l'amor que us tinc. Si observeu els meus manaments, us mantindreu en l'amor que us tinc, com jo també observo els manaments del meu Pare i em mantinc en l'amor que em té. Us he dit tot això perquè tingueu l'alegria que jo tinc, una alegria ben plena. El meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us amo. Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics, perquè us he fet saber tot allò que he sentit del meu Pare. No sou vosaltres els qui m'heu escollit. Sóc jo qui us he escollit per confiar-vos la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, un fruit que durarà per sempre. I el Pare us concedirà tot allò que demanareu en nom meu. Això us amo: que us estimeu els uns als altres.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 10,25-26.34-35.44-48)

Cuando iba a entrar Pedro, salió Cornelio a su encuentro y se echó a sus pies a modo de homenaje, pero Pedro lo alzó, diciendo: «Levántate, que soy un hombre como tú.» Pedro tomó la palabra y dijo: «Está claro que Dios no hace distinciones; acepta al que lo teme y practica la justicia, sea de la nación que sea.»

Todavía estaba hablando Pedro, cuando cayó el Espíritu Santo sobre todos los que escuchaban sus palabras. Al oírlos hablar en lenguas extrañas y proclamar la grandeza de Dios, los creyentes circuncisos, que habían venido con Pedro, se sorprendieron de que el don del Espíritu Santo se derramara también sobre los gentiles. Pedro añadió: «¿Se puede negar el agua del bautismo a los que han recibido el Espíritu Santo igual que nosotros?» Y mandó bautizarlos en el nombre de Jesucristo. Le rogaron que se quedara unos días con ellos.

▶ Salmo responsorial (97)

R. *El Señor revela a las naciones su salvación.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas; / su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su victoria, / revela a las naciones su justicia: / se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la victoria de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera; / gritad, vitoread, tocad. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 4,7-10)

Queridos hermanos, amémonos unos a otros, ya que el amor es de Dios, y todo el que ama ha nacido de Dios y conoce a Dios. Quien no ama no ha conocido a Dios, porque Dios es amor. En esto se manifestó el amor que Dios nos tiene: en que Dios envió al mundo a su Hijo único, para que vivamos por medio de él. En esto consiste el amor: no en que nosotros hayamos amado a Dios, sino en que él nos amó y nos envió a su Hijo como víctima de propiciación por nuestros pecados.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 15,9-17)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Como el Padre me ha amado, así os he amado yo; permaneced en mi amor. Si guardáis mis mandamientos, permaneceréis en mi amor; lo mismo que yo he guardado los mandamientos de mi Padre y permanezco en su amor. Os he hablado de esto para que mi alegría esté en vosotros, y vuestra alegría llegue a plenitud. Éste es mi mandamiento: que os améis unos a otros como yo os he amado. Nadie tiene amor más grande que el que da la vida por sus amigos. Vosotros sois mis amigos, si hacéis lo que yo os mando. Ya no os llamo siervos, porque el siervo no sabe lo que hace su señor: a vosotros os llamo amigos, porque todo lo que he oído a mi Padre os lo he dado a conocer. No sois vosotros los que me habéis elegido, soy yo quien os he elegido y os he destinado para que vayáis y deis fruto, y vuestro fruto dure. De modo que lo que pidáis al Padre en mi nombre os lo dé. Esto os mando: que os améis unos a otros.»

COMENTARI

L'amor que Déu posa en nosaltres és creatiu

Estimar i ser estimat: és el desig més profund, la necessitat de l'home i de la dona des de la més tendra infància i en totes les èpoques de la vida. Però, què és l'amor? A aquesta pregunta, se li han donat diverses respostes que no són mai prou satisfactòries.

El tema central de la Paraula de Déu proclama aquest diumenge és l'amor cristià, que no fa distincions de persones (1a lectura) i té la seva font en Déu. Diumenge passat recordàvem les paraules de Jesús: «Qui està en mi i jo en ell dóna molt de fruit». Avui s'aclareix el sentit d'aquest *estar en Crist*: es tracta de romandre en el seu amor. L'amor ve de Déu que és l'amor i ha pres la forma huma-

na en Jesús. En l'amor es troba tota l'essència de la vida divina que circula en la Trinitat. En Déu, l'amor coincideix amb el seu mateix ésser: Déu és relació, comunicació, amor. En efecte, sant Joan afirma que l'amor de Déu es manifesta en el fet que «ell ha enviat el seu Fill únic al món perquè visquem gràcies a ell» (2a lectura). La grandesa de l'amor de Déu es manifesta, doncs, en el misteri pasqual de mort i resurrecció. La Pasqua de Jesús és el senyal més evident de la seriositat del seu amor, perquè com ens recorda el mateix evangeli d'avui: «Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics.»

La vinguda de l'Esperit Sant sobre Corneli, que era pagà, i la seva família, de qui parla la primera lectura, fa que Pere i la primera comunitat cristia-

na s'adonin que l'amor salvífic de Déu no coneix barreres: «Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui». La mort de Crist a la creu és donada per Déu a tots els homes sense distincions: «per nosaltres els homes i per la nostra salvació...», com recitem en el Credo.

Estimar significa, per tant, tenir els mateixos sentiments que Déu, actuar gratuïtament, comportar-nos com Jesús amb els seus, als quals manifestà tot l'amor de Déu Pare: «El meu manament és que us estimeu els uns als altres com jo us he estimat». Aquesta és la Bona Notícia, la «joia de l'Evangeli» que l'Església i els cristians hem d'anunciar arreu, no només amb paraules sinó també i sobretot amb actes.

Ignasi Ricart, claretià

CRÒNICA

**Vetlla i festi-
tat de Santa Ma-
ria de Montser-
rat.** Diumenge
26 d'abril es va
celebrar a la Basí-
lica de Montser-
rat la tradicion-
al Vetlla de Sta.
Maria, presidida
pel bisbe Agus-
tí. Va ser retrans-
mesa per la ràdio i la TV de Mont-
serrat, des de la primera part de la
Vetlla, a partir de les 21 h, que en-
guany va centrar-se en textos de Sta.
Teresa de Jesús. L'origen de l'actual
Vetlla es remunta a l'any 1947, quan
es van celebrar les festes de l'en-
tronització. Des d'aleshores, s'ha
celebrat ininterrompudament fins
als nostres dies. L'endemà, dia de
la solemnitat, el bisbe Agustí va ce-
lebrar l'eucaristia a les 20 h a la Ca-
tedral de Sant Llorenç en honor de
la Mare de Déu.

**Pelegrinatge a Àvila dels bisbes
de la Conferència Episcopal Espa-
nyola.** Com a cloenda de l'Assem-
blea Plenària que va tenir lloc del
20 al 24 d'abril, aquest últim dia un
total de 78 bisbes de tot l'Estat
van pelegrinar a la ciutat d'Àvila,
en l'Any Teresià. La primera parada
va ser al monestir de l'Encarnació,
on Teresa d'Àvila va passar la ma-
jor part de la seva vida. Després es
van traslladar al convent de la san-
ta i van celebrar la Missa Jubilar a
l'església construïda a la seva ca-
sa natal. L'última sessió de l'As-

semblea i el dinar van tenir lloc al
Seminari i la darrera visita va ser
al monestir de San José, la primera
fundació de santa Teresa.

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Celebració diocesana d'acció de gràcies a Montserrat pel 10è aniversari. Des del 12 de setembre de l'any passat, deu anys després de començar el camí com a Església Diocesana de Sant Feliu de Llobregat, fins al proper diumenge, 17 de maig, hem viscut uns mesos de revisió i consulta sobre la vida cristiana de la nostra Església particular, que trobaran la seva culminació en la trobada diocesana durant la qual es presentarà l'Objectiu diocesà i també s'oferirà l'escut de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat per tal que pugui ser col·locat en el tron de la Mare de Déu de Montserrat, al costat dels escuts de les altres diòcesis amb seu a Catalunya. **17 de maig: 16 h, acollida. 17 h, eucaristia. 18.30 h, cloenda.**

sembla i el dinar van tenir lloc al
Seminari i la darrera visita va ser
al monestir de San José, la primera
fundació de santa Teresa.

AGENDA

**Trobades de preveres i diaques,
per vicaries.** Aquest mes estan
previstes per al 12 de maig, a Vila-
franca, per a la Vicaria del Pene-
dès-Anoia-Garraf i el 19 de maig,
a la Casa de l'Església, per a la del
Llobregat. Serà present en ambdues
trobades la delegada de Cateque-
si, Isabel Campany, per tal d'expli-
car i dialogar sobre el document

elaborat conjuntament per les de-
legacions de Joventut, Ensenyament,
Família i Vida i Catequesi, «Itinera-
ri educatiu per a una unitat d'acció
bàsica família, parròquia, escola.»

Diàleg en família. 16 de maig, de
les 17 a les 18.30 h. Una nova ses-
sió d'aquesta iniciativa organitza-
da per la Delegació Diocesana de
Família i Vida, en la qual s'aprofun-
deix l'exhortació apostòlica *Evange-
lii Gaudium*.

**Taizé-Catalunya 2015: una amis-
tat que perdura.** 16 de maig, al Se-
minari Conciliar de Barcelona a par-

tir de les 10 del matí i a les 19.30
h a l'església de Santa Maria del
Mar, amb una pregària d'acció de
gràcies. Les delegacions diocesanes
de Pastoral Juvenil i grups pro-
pers a la comunitat de Taizé s'unei-
xen als actes commemoratius que
s'organitzen al llarg de l'any 2015
pel centenari del naixement del
germà Roger i el 75è aniversari de
la comunitat de Taizé (França), l'a-
gost de 1940, amb una trobada
oberta a totes les generacions, que
porta per títol «Taizé-Catalunya 2015:
una amistat que perdura». Per a
més informació: www.taizecatalunya2015.cat,
info@taizecatalunya2015.cat

**30 anys de la capella de Sant Isidre
de Molins de Rei.** El 15 de maig del
1985 es va inaugurar aquest cen-
tre de culte al barri del Canal, on ca-
da any s'ha celebrat la festa de St.
Isidre amb els pagesos. Trenta anys
després, la capella continua en ple
funcionament, amb la missa domi-
nical, la pregària dels dimarts, grups
de catequesi, d'Alcohòlics Anònims
i familiars, coral Flor de Neu, i esplai
MIB. El proper divendres dia 15, a
les 19.30 h, el bisbe Agustí i els ca-
pellans que van servir aquesta co-
munitat celebraran l'eucaristia, en
la qual hi haurà l'ofrena de la Fun-
dació Agrària de la vila i es presen-
tarà una versió completa dels goigs
de sant Isidre.

ECO DE LA PALABRA

Una atmósfera de amor

Es frecuente escuchar que resulta difícil definir lo que es la Iglesia. Sin duda nuestras palabras siempre se quedan cortas cuando se trata de definir el misterio cristiano. Porque la Iglesia realmente es misterio, forma parte de lo que Jesucristo nos ha revelado, y no es fácil explicar, con nuestro lenguaje y nuestra lógica, la obra y el don que Dios nos ofrece. Por eso la propia Sagrada Escritura, la teología y la predicación usan tan frecuentemente imágenes y figuras.

La Iglesia que nace y renace en la Pascua es como un ecosistema. Los biólogos nos han enseñado que existen espacios en los que las condiciones de vida favorecen y hacen posible que crezcan determinados seres vivos: las características de la tierra, el grado de humedad y, sobre todo, las condiciones atmosféricas, el aire, la exposición a la luz, el viento, la temperatura, determinan una vegetación e incluso una fauna propias, que en otro lugar no se podrían dar. Y, lo que es más curioso, los seres vivos que allí crecen unos a otros se apoyan en un intercambio, una simbiosis, que favorece el crecimiento de cada uno y del conjunto.

La Iglesia es un microclima de amor en expansión.

Decimos «micro»-clima, sin prejuzgar si la Iglesia es pequeña o grande en tamaño. Estadísticamente sí lo es. Pero a veces los límites sociológicos no coinciden con los límites reales. Ahora bien, la Iglesia sí que es pequeña respecto del poder de un mundo, que marca eficazmente el ritmo de la historia. Por eso le podemos denominar «micro-humanidad»...

La Iglesia es un espacio de vida, un ecosistema, una atmósfera que se respira, una compañía de mutuo sostenimiento.

Lo primero que vemos al descubrir un espacio biológico propio es que su origen no está en uno u otro de los factores materiales o físicos, ni en alguno de los seres vivos que lo componen, sino en la disposición y combinación de unos con otros «que la casualidad» o «la Providencia» ha colocado allí. Aplicando la imagen a la Iglesia, decimos que ella es resultado, no de la decisión de unos cuantos o de cada uno de nosotros, sino que nace de la voluntad de Jesucristo. Es él quien ha creado ese espacio de vida, y lo sostiene vivo, con el clima y la atmósfera que emana constantemente de Él, es decir, su amor, su Espíritu.

Cuando nos dice Jesús «permaneced en mi amor», nos quiere transmitir exactamente es-

to: «no os apartéis de la atmósfera, del clima, de la temperatura, que he creado».

—Fuera del ámbito de su amor hallamos la muerte, no podemos respirar, ni hallamos los elementos esenciales para seguir viviendo.

—No sólo morimos, sino que tampoco damos o recibimos vida a los otros seres vivos, nuestros hermanos.

—Y no consiste solamente en respirar, sino también en trabajar activamente, porque nuestra presencia reanima la red de vida, de la cual se beneficia el conjunto, la comunidad.

A veces la habilidad técnica crea artificialmente ecosistemas, aunque no tienen la belleza de los que son meramente naturales. Pero el «ecosistema» de amor, que es la Iglesia, no se puede fabricar con nuestro ingenio. Uno se lo encuentra como un tesoro o una perla. No hay que hacer más que adquirirlo, hacerlo propio y adentrarse en él, para gozarlo y colaborar en su crecimiento.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat